

Áldozathozatal

<https://www.austin-sparks.net/english/books/008169.html>

T. Austin-Sparks

„Történt pedig, hogy amint mentek, az úton azt mondta valaki neki: Követlek téged, bárhová mégy, Uram! És azt mondta neki Jézus: A rókáknak van barlanguk, és az ég madarainak fészük; de az Ember Fiának nincs hol fejét lehajtani. Egy másiknak pedig azt mondta: Kövess engem! Az pedig azt mondta: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és temessem el atyámat. De azt mondta neki Jézus: Hadd temessék el a holtak az ő halottaikat; te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. Mondta pedig egy másik is: Követlek téged, Uram, de engedd meg nekem előbb, hogy vegyek búcsút azoktól, akik házamban vannak. De azt mondta neki Jézus: Senki, aki kezét az eke szarvára veti és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9,57-62)

„Bizony, bizony mondom nektek, ha a búzaszem a földbe esve meg nem hal, egyedül maga marad; ha pedig meghal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti életét, elveszti azt; és aki gyűlöli életét ezen a világon, örök életre tartja meg azt. Ha nekem szolgál valaki, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. És ha valaki nekem szolgál, megtiszteli azt az Atya. Most az én lelkem nyugtalan; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától! De ezért jöttem erre az órára. Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Erre szó jött az égből: Meg is dicsőítettem, ismét meg is dicsőítem.” (Jn 12,24-28).

Az Úrral való kapcsolatunk fő tényezőiről beszéltünk, és ez lenne a mostani témánk is. Eddig négyet vizsgáltunk meg – az első a világosság, a második az élet, a harmadik az engedelmesség, a negyedik pedig az igazság. Noha egyébek is vannak, amelyek közül előbb néhányat említhetnénk is, mégis úgy érezzük, hogy inkább erre térnénk rá. Ez ugyanis az Istennel való kapcsolatunk végső tényezője, és az összes többinek is az alapja; és ez nem más, mint az áldozathozatal törvénye. Ez valóban nagyon fontos és jelentős tényező az Istennel való kapcsolatunkban.

Mindegyik tényező esetén azt igyekeztük megmutatni, hogy az adott dolog mindig legelőször is Istenben volt meg. „Isten világosság, és Benne nincsen semmi sötétség.” És azért, hogy közösségünk lehessen Istennel, nekünk is világosságnak kell lennünk az Úrban. Isten igazság; az engedelmességet pedig Isten Maga mutatja be mint törvényt. Minden legelőször is Magától Istentől ered. Valami olyasmi, ami az Ő saját lényének a része, és amire éppen ezért féltékeny. És ha ez igaz az élet, a világosság, az igazság és az engedelmesség esetében, akkor az áldozathozatal esetében is abszolút igaz lesz.

Isten volt a legelső, aki valaha is áldozatot hozott. Isten Báránya a világ megalapozása előtt megöletett. Isten már azelőtt, hogy a világ meglett, döntött a Golgotáról, és arról, hogy odaadja az Ő egyszülött Fiát; és minden, ami csak az áldozathozatalról szól, annak eredője Istenben van. A törvényt, a vezérlőelveket és az igazságot sokszor és sokféleképpen elferdítették; az ember pedig ezt is a gonoszság és gyalázat mélységeibe süllyesztette le, de eredeti célja, eredeti indítéka Istenben volt. És a korszakokon át Isten végig úgy mutatkozik meg, hogy a szándékát áldozathozatal árán valósítja meg, a célját áldozathozatal által éri el, és az áldozathozatal révén győzedelmeskedik. Nekünk is világosan a tudomásunkra hozza, hogy az Ő célját mi sem fogjuk más módon elérni, és hogy Isten teljes akaratába és szándékába is csakis áldozathozatal révén léphetünk be.

A kettő mindig együtt jár:

Az áldozathozatal és a dicsőség.

A János 12-ben megfigyelhetjük, hogy az Úr Jézus azt mondja Magáról, hogy Ő a búzaszem, amely a földbe hull és meghal. Utána viszont rögtön így folytatja: „Aki szereti életét, elveszti azt; és aki gyűlöli életét ezen a világon, örök életre tartja meg azt. Ha nekem szolgál valaki, engem kövessen.” Ez pedig, a követés, különösen is a kereszttel függ össze. Látjuk, hogy ezután rögtön az következik: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Erre szó jött az égből: Meg is dicsőítettem, ismét meg is dicsőítem.” A kereszt – a dicsőség. Nincs más mód. Soha nem is volt, és soha nem is lesz más. Isten teljes akarata, szándéka és terve egyedül az áldozathozatal törvénye által valósulhat meg. És amikor az Úrnak való odaszentelésről beszélünk, soha ne feledjük, hogy az odaszentelés eszköze mindig is az oltár volt, amely örökké a keresztet jelképezi. Az odaszentelés eszköze az oltár, és rá fogunk jönni, hogy minden odaszentelésünket az oltár próbálja meg.

Nem szabad azonban félnünk ettől. Ez nem a veszteség, hanem a felmérhetetlen nyereség útja. Ez nem a végső széthullás, hanem a végső megvalósulás útja. Ugyanakkor fel kell ismernünk, hogy Isten oltárán az ember nem egyes részeket ajánl föl, hanem Isten oltára olyan, hogy oda mindent le kell tennünk. Isten szövetsége ebből áll: „Mindenemet mindenedért”, és amikor e kettőt egymás mellé tesszük, és meglátjuk, hogy az Isten „mindene” milyen sok, milyen hatalmas, milyen teljes és milyen sokba került – ha a saját szemünkkel látnánk a kettőt egymás mellett, ó, mennyire, de mennyire elszégyellnénk magunkat, hogy egy pillanatig is haboztunk! Az Úr soha nem hagyja, hogy előre lássuk, de utána megengedi, hogy megízleljünk belőle valamit. És egy olyan esetet sem fogunk találni Isten Igéjében, amikor Isten azt kívánná, hogy valaki adja át neki azt, ami számára a „mindent” jelenti, anélkül, hogy utána ne következne valami végtelenül nagyobb viszonzás, és hogy az, akit ilyen nehézség és próbatétel ért, ne jutott volna el oda, hogy teljes szívvel és teljes örömmel kijelentse, semmit nem bánt meg abból, ami történt. Utólag már nem akarták volna megtartani, ami előtte volt, mert ami lett, az megérte a legnagyobb áldozatot is. Isten még soha nem maradt senkinek az adósa. Amikor a számla kiegyenlítése felmerül, a mérleg mindig Isten oldalára fog billenni. Bármit is követeljen meg tőlünk, mindig Ő lesz a hitelező, aki jóval többet adott.

Most pedig az Úr segítségével szeretném olyan röviden és egyszerűen elmondani, amennyire csak lehet, hogy mit jelent az, hogy az Úr teljes odaszentelést kíván meg tőlünk – annak fényében, hogy Ő teljes mértékben odaszentelte Magát értünk. Azt mondta: „És értük Én odaszentelem magam” (Jn 17,19). Odaszentelte Magát – és ne feledjük, az odaszentelés az oltár által történik, és Ő teljes égőáldozat volt –, ha pedig tudni szeretnénk, mi ment végbe azon az oltáron, olvassuk el ismét a Filippi 2-t: egyenlő volt Istennel, még hozzá joggal volt egyenlő, és ezt az egyenlőséget Ő az oltárra helyezte. Az Atya dicsőségének legfőbb helyét az oltárra tette. Azt a pozíciót, hogy angyalok imádták és engedelmeskedtek Neki, Ő odatette az oltárra. És cserébe milyen helyet foglalt el: olyat, ahol az emberek kigúnyolták, megverték, leköpdösték és keresztre feszítették. Azt a helyet, ahol minden hatalom az Övé volt, odatette az oltárra, cserébe azért a helyért, ahol gyengeségen át megfeszítették.

És így haladt egyre lejjebb és lejjebb a dicsőséges magasságból, és minden egyes lépés azt jelentette, hogy valamivel többet tett oda az oltárra, míg végül legutolsó jogáról is lemondott, és eljutott a legmélyebb megaláztatás helyére, ahol egyetlen szót sem szólt a saját védelmében, és nem próbálta meg Magát kiszabadítani. Aki jogosan mondhatta: „Vagy azt gondolod, hogy most nem kérhetném az én Atyámat, és nem állítana mellém többet tizenkét légió angyalnál?”, olyanná lett, „mint a bárány, mikor a mézsárszékre viszik, és mint a juh az őt nyírók előtt megnémul; úgy nem nyitotta meg a száját.” Ilyen volt az Ő odaszentelése: „Őértük odaszentelem Magam”. Mindent az

oltárra tett; mindent. És ennek fényében mondja azt nekünk (és Neki joga van ezt mondani): „Mindenedet tedd az oltárra.” „Tegyéél az oltárra MINDENT, amid van.”

Ez pedig elsősorban a MINDENNEK a kérdése. Az Úrnak mindenünk kell. Tulajdonképpen ezt egész őszintén rögtön meg is mondhatjuk. Fölösleges halogatnunk. Az Úr mindenre igényt tart, és az Úr nem elégedhet meg kevesebbel, mint a mindennel.

A harmadik fejezetben beszéltünk Dávidról, és arról, hogy Isten Dávidot választotta ki, mert ő volt az, aki kész volt Isten minden akaratát megtenni. Dávid az Isten szíve szerinti férfi volt, akiről Isten tudta, hogy teljesíteni fogja minden akaratát. Dávid képviselte Isten kívánalmának végletes, abszolút voltát. Amikor Dávid atyja, Isai felsorakoztatta fiait Sámuel előtt, az Úr pedig mindegyikre azt mondta, „nem ez az”, és „ez sem az”, és minden jelenlévőt elutasított, Sámuel odafordult Isaihoz, és megkérdezte: „Minden fiad itt van?”, mire Isai azt felelte: „Még hátravan a legkisebb, éppen a juhokat legelteti.” És mintha tanácsstalanságában még Sámuel se lett volna túl bizakodó, amikor azt mondta: „Küldj érte és hozasd ide, mert nem ülünk le, míg ide nem ért.” Isai gyengesége és Sámuel kétségei, valamint megingott meggyőződése ellenére is Isten teljes alapossággal munkálkodott, és ez a család legtávolabbi tagjáig elhatott. És egészen megdöbbenő, hogy éppen a legtávolabbi részben, ebben, amit mindenki számításán kívül hagyott, ebben találta meg Isten, amit keresett. És ez nagyon gyakran így van, hogy hozzuk mind a nagy dolgokat, a fontos dolgokat, mindazt, amit mi vennénk számításba; az olyan nyilvánvaló dolgokat, mint Isai nagy fiait! Odahozzuk ezeket, Isten célja pedig nem valósul meg, és Isten nem kapja meg, amit keres.

Isten egész szándéka pedig egy helyben vesztegel, mert valamit, talán valami távoli, megvetett dolgot, valamit, amit mi jelentéktelennek tartunk, valamit, amiről azt gondoljuk, nem fontos, kihagyunk – pedig ezen áll vagy bukik minden. A kérdés pedig ez: „*Minden* fiad itt van?” Azt kérdezi, hogy „Minden nagy és fontos dolog itt van?” Nem! „*Minden* fiad itt van?” Látjátok, Isten mindent a legutolsó apróságtól tesz függővé. Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, amint korábban is említettem, hogy ez a helyes magyarázata annak, hogy Isai miért nem hozta elő Dávidot, és talán annak is, hogy Sámuel miért olyan lemondóan szólt, hogy „Küldj érte és hozasd ide, mert nem ülünk le, míg ide nem ért”, hogy nem igazán vették számításba, mert Dávid volt a legkisebb, nem volt katona, mint a jó kiállítású bátyjai, hanem kint volt valahol a mezőn.

Az ember nagyon gyakran máshogy ítél, mint az Úr. Mi azt gondoljuk, hogy Isten ezt, vagy azt, vagy amazt akarja, miközben Isten szeme mindvégig valami olyanra tekint, amit mi nem veszünk komolyan számításba, Ő pedig azt mondja: „Az Én teljes szándékom amiatt az egy dolog miatt nem tud megvalósulni”, és ez pontosan az, amiről mi olyan könnyedén beszélünk. Az a valami, ami számunkra nem jelent nagy küzdelmet. Valami, amiről úgy véljük: „Hát, ebben tulajdonképpen semmi rossz nincsen”, pedig pontosan ez az, ami feltartóztatja Isten teljességét az életünkben. Isten azt mondja: „Az egészet terítsd ki, tökéletes, teljes áldozatként”, mi meg azt mondjuk: „Úgy van, Uram, a Tiéd lehet ez is meg az is”, és állítjuk, hogy teljesen átadtunk mindent, azt Úr pedig rákérdez: „*Minden* fiad itt van?” És ha a szívünkben őszinték vagyunk, tudjuk, hogy valami bizony még hátravan, és abban a dologban, abban az ügyben még van egy eldöntetlen kérdésünk az Úrral.

C. T. Studd életéről olvastam, és ebben leírják, hogy C. T. Studd, aki nagy népszerűségnek örvendett akkoriban, D. L. Moody missziója által tért az Úrhoz. Hat másik cambridge-i társával együtt az Úrnak szentelte magát, kínai missziós szolgálatra, de mielőtt a cambridge-i hetek, amiként nevezték őket, elindultak volna Kínába, Angliában tettek körutat, hogy elsősorban is az egyetemeken nyerjenek meg embereket Krisztusnak. C. T. Studd egy másik testvérrel együtt a Melbourne Hallba érkezett, ahol Dr. F.

B. Meyer szolgált az igével, és őnála is szálltak meg. Dr. Meyer később tanúsította, milyen csodálatos öröm jellemezte ezt a két fiatalembert, mennyire be voltak teljesedve Krisztussal, mennyire átragyogott rajtuk Krisztus, és hogy mennyire égett bennük a Krisztus iránti szeretet és buzgóság.

Elmondja, hogy hajnalban gyertyafényre lett figyelmes az ablakukban. A gyertyák már jó néhány órája égtek, és a pislákoló világosságban két fiatalembert pillantott meg a Bibliájuk fölé hajolva. Egyszeriben ő maga is tudatában lett a saját szellemi szegénységének, és nagy vágyakozás ragadta meg az után, ami ennek a két fiatalembernek megvolt. C. T. Studdtól megkérdezte: „Mi a titka az önök Krisztusban való örömének?” C. T. Studd pedig visszakérdezett: „Ön odaszánta már magát az Úrnak?” Dr. Meyer azt felelte: „Igen, általánosságban véve, igen.” „Ó – felelte Studd – akkor most konkrétan is meg kell tennie.” És komoly szívbeli küzdelem után, Dr. Meyer így írja le az önmaga odaszentelését. Azt mondja: „Eljutottam arra a pontra, hogy átadtam Istennek egy kulcsosomót; a fémkarikája volt az akaratom, a kulcsok rajta pedig az életem kulcsai. És amikor átnyújtottam így az egészet, mintha az Úr megtorpant volna, és hallottam, hogy ezt kérdezi tőlem: »Minden kulcsod itt van?«”

És Dr. Meyer tudta, hogy az Úr átlát rajta. Így szólt: „Mind, kivéve egyet, Uram”, és az egész kérdés függőbe került. Hosszú harc következett. Dr. Meyer azt mondta: „Uram, Tiéd lehet az életem összes szobája, de ezt az egyet, ezt nem tudom átengedni.” Így pedig az, amire vágyott, nem lehetett az övé, de végső elkeseredésében így kiáltott az Úrhoz: „Uram, képtelen vagyok odaadni, de akarom, hogy készsége tegyél rá!”, az Úr pedig új módon közeledett hozzá, és nem sok telt bele, az Úr kezében volt az utolsó kulcs is, és az élete minden szobája megnyílt az Úr előtt.

Némelyek közülünk hallották, mi volt ez a legutolsó kulcs. Tudom, hogy szeretnétek tudni, és talán segítségetekre lesz, ha megtudjátok. Lehet, hogy az egészet elrontom ezzel, de szoros közösségben voltam Dr. Meyerrel, és tudom, mi volt ez nála: az igehirdetői népszerűsége. Ezt nem volt kész elengedni, de eljutott oda, hogy ezt a kulcsot is odatette az Úr kezébe. Veszített vajon F. B. Meyer, mint igehirdető? Ez volt csak a kezdete az ő történetének, és ezért is mondom el; hiszen mindnyájan tudjátok, a szellemi erőnek és gyümölcstermésnek micsoda gazdagsága származott az ő szolgálatából, ami, tudjuk jól, soha nem történt volna meg, ha nem adta volna át így magát az Úrnak. Ám amikor a fémkarikára felkerült a többi mellé a legutolsó kulcs is, és így adta át az egészet Úr kezébe, Isten szándékának teljessége is eljöhett, de csakis ez után. „Az összes kulcs itt van?”

„Ott az oltáron mindenem” – ezt énekeltük? Minden kulcsom? Odaadtam-e Istennek mindegyiket, az életem minden egyes szobájához teljes hozzáférést adtam Neki? Teljes mértékben az Övé vagyok-e? Vagy van valami az életemben, amivel kapcsolatban húzódozom, ami miatt mentséget keresek, amiről azt mondtam az Úrnak, „Ne, csak azt ne?” Az Úr vagyok-e? Amennyire rajtam múlik, az otthonom az Úré, és az Úrért használjuk-e? Ami engem illet, a gyermekeimet az Úrnak adtam-e, átadtam-e Neki őket bármilyen célra, amit Ő jónak lát? A jövőmet az Úr kezébe tettem-e, hogy elmenjek bárhová a világban, ahová az Úr akar engem küldeni? Vagy, hogy ott maradjak bárhol, ahol az Úr akarja, hogy maradjak – ami néha nehezebb, mint elmenni? Bárhol? Az Úr vagyok-e az Ő akarata számára? Az Úr érdekei állnak-e a legelső helyen az életemben?

Ott vannak például azok a nyugalmas vasárnap délutánok a kandalló mellett, pedig ha az Úr érdekei megfelelő módon ott lennének a szívünkön, azt mondanánk: „Uram, örömet föladom a vasárnap délutáni nyugalmaimat a Te ügyeidért.” De rengeteg mindent említhetnék, és csak pont a lényegre hagynám ki. Engednem kell a Szent Szellemnek, hogy Ő alkalmazza ezt a megfelelő helyzetre az életünkben. Csak arra kérek titeket, hogy jöjjetek oda az Úr elé, és mondjátok ezt: „Uram, vizsgálj meg engem, próbáld meg engem, lásd meg, van-e bennem bálványozásnak útja?” Szeretteim, ha nem

tudtok semmiről, ami zárva lenne az Úr előtt (és kétségtelen, hogy legtöbbünknek, ha tudnánk is, mi az, harcunk lenne valamivel kapcsolatban, ha az Úr rátenné az ujját), és ha nem tudjuk, akkor kérjük az Urat, mutassa meg, hogy van-e ilyen valami. De ha pontosan tisztában vagyunk vele, hogy az Úr elkért valamit tőlünk, de mi szeretjük azt a valamit, ragaszkodunk hozzá, érvelünk mellette, esetleg még meg is támogatjuk érvelésünket azzal, hogy másokra hivatkozunk, akik ugyanazt csinálták, Isten mégis felhasználta őket – a kérdés csak ez: „Mit mondott az Úr nekem személyesen?”

Egyáltalán fölfogtuk-e kellőképpen, hogy az Úr milyen mértékben szentelte oda Magát értünk? Tartsuk szem előtt, hogy bármi, amit visszatartunk az Úrtól, bármi, amit nem engedünk át és nem szentelünk oda a lehető legteljesebb és legszabadabb módon, az annak a jelképe az életünkben, hogy nem fogtuk fel Isten irántunk való szeretetét; az annak a jelképe, hogy nem tartjuk elég nagyra Krisztus értünk hozott áldozatát. Mert ha felismernénk, ha valóban annak helyes mértéke szerint látnánk ezt, akkor az elkerülhetetlenül maga után vonná, hogy azt mondjuk: „Uram, hogyan is tarthatnék vissza bármit is Tőled, amikor Te ezt tetted értem... Semmit sem tarthatok vissza.” „*Minden* fiad itt van?” „*Minden* kulcs itt van?” Azzal kezdted, amitől minden más is függ – az akarattal?

Elárulom nektek (de nem akarom, hogy emiatt tegyétek meg), hogy amikor az Úr választás elé állít titeket, ez legelőször iszonyú harc lehet, de ha egyszer határozottan szembenéztetek vele, és akartátok, hogy az Úr kimunkálja bennetek az akarást, már nem fogjátok olyan nehéznek találni. A legelső harc ilyen, hogy noha még nem tudjuk megtenni, de Isten kegyelme által mégis megvan bennünk a hajlandóság, és akkor rájövünk, hogy közel sem volt olyan nehéz, mint amilyennek gondoltuk, hogy lesz. Meg fogjátok látni, hogy egyszer csak az egész dolog lehull, és túl vagyunk rajta, de ehhez előbb szükség van rá, hogy szembenézzünk vele, és Isten kegyelméből elfogadjuk: „Kész vagyok arra, hogy készé tegyél.” És akkor megtörténik a csere. Mert az áldozathozatal törvénye a dicsőség törvénye.

Itt abba hagyom. Ti folytassátok. Alkalmazzátok. Kérjétek az Urat, hogy alkalmazza az életetekben. Én mindössze elmondtam, hogyan áll az Úr ezekhez, és egy mindnyájunk számára ismerős igével zárom:

„Vesd a porba a kincset, és a patakok kavicsába az ófiri aranyat: És akkor a Mindenható lesz a te kincsed és a te ragyogó ezüstöd.” (Jób 22,24-25)

Ez pedig olyan csere, amit érdemes megtennünk; mert a mi kincsünk: a Vagyok.

...

Elhangzott: 1934. januárjában. Szerkesztette és közzétette: Golden Candlestick Trust. https://www.austin-sparks.net/english/books/factors_in_our_relationship_with_god.html

Fordítás: Hitünk célja – <https://hitunkcelja.wordpress.com>